

Бенджамин Блак - „Чернооката блондинка“

Беше от онези летни вторнишки следобеди, когато се питах дали Земята не е престанала да се върти. Телефонът върху бюрото ми сякаш прекрасно съзнаваше, че е наблюдаван. Автомобили пъплека по улицата под прашния прозорец на кабинета ми, неколцина благопристойни граждани на хубавото ни градче, повечето мъже с шапки, крачеха безцелно по тротоара. Загледах се в жена, която чакаше да светне зелено на кръстовището на „Кахуенга“ и „Холивуд“ – дългокрака, с вталено кремаво сако с подплънки на раменете и тъмносиня тясна пола. Имаше и шапка – мъничка, приличаше повече на птиче, кацнало отстрани в косата ѝ и щастливо сгушено. Жената се озърна наляво, надясно и после отново наляво – трябва да е била много послушна като малка – и пресече слънчевата улица, грациозно пристъпвайки върху собствената си сянка. Засега сезонът беше слаб. Една седмица го бях раздавал бодигард на някакъв тип, долетял от Ню Йорк. Имаше леко покарала брада и носеше златна гривна и пръстен на кутрето с голям колкото къпина рубин. Представи се като бизнесмен и аз реших да му повярвам. Беше притеснен и се потеше обилно, обаче нищо не се случи и ми платиха. После Бърни Олс от шерифството ме свърза с мила старица, чийто син наркоман свил колекцията от редки монети на покойния ѝ съпруг. Наложих се да раздам няколко юмука, за да върна стоката, но нищо сериозно. В колекцията имаше монета с лика на Александър Велики и друга с профила на Клеопатра с големия нос – какво толкова ѝ харесват? Външната врата оповести отварянето си с бръмчене и аз чух жена да прекосява чакалнята и да поспира пред вратата на кабинета ми. Потракването на високи токчета по дървения под винаги раздвижва нещо у мен. Тъкмо да я поканих със своя специален, плътен, внушаващ доверие детективски тембър, тя ме изпревари и влезе, без да почука.

Беше по-висока, отколкото изглеждаше от прозореца, висока и слаба, с широки рамене и тесен ханш. С други думи, мой тип. Шапката ѝ беше с воалетка, изящен воал от черна коприна на точки, който се спускаше до върха на носа – хубав връх на много хубав нос, аристократичен, ала нито твърде тесен, нито твърде дълъг, и съвсем различен от внушителния обонятелен орган на Клеопатра. Носеше ръкавици до лактите, светлобежови, в тон със сакото, и изработени от кожата на някое рядко животно, подскачало волно по алпийските чукари през своя кратък живот. Усмивката ѝ беше приятна, донякъде дружелюбна и леко крива по привлекателно язвителен начин. Косата ѝ беше руса, очите – черни и дълбоки като планински езера, с изящно заострени във външните ъгълчета клепачи. Черноока блондинка – рядко срещано съчетание. Постарах се да не зяпам краката ѝ. Изглежда, божеството покровител на вторник следобед беше решило, че ми се полага малко ободряване.

– Казвам се Кавендиш – представи се жената.

Поканих я да седне. Ако знаех, че идва при мен, щях да се среща и да си сложа малко одеколон „Бей Ръм“ зад ушите. Сега трябваше да ме преценява натурален. Не изглеждаше като да не одобрява каквото вижда. Седна пред бюрото ми в стола, който ѝ посочих, и смъкна ръкавиците си пръст по пръст, измервайки ме с нетрепващите си черни очи.

– С какво мога да ви бъда полезен, госпожице Кавендиш? – попитах.

– Госпожа. – Извинете... госпожо Кавендиш.

– Един приятел ми е говорил за вас.

– Така ли? Хубави неща, надявам се.

Предложих ѝ цигара от кутията „Кемъл“, която държи за клиенти върху бюрото си, обаче тя отвори чантата си от лачена кожа, измъкна сребърна табакера и я отвори с

палец. „Собрание Блек Рашън“ – какво друго! Драснах клечка кибрит и ѝ я поднесох през бюрото, а тя се наведе напред, наклони глава, свела клепачи, и връхчето на пръста ѝ мимолетно докосна опакото на дланта ми. Възхитих се на перленорозовия ѝ лак, ала нищо не казах. Жената се облегна на стола, кръстоса крака под тясната си синя пола и отново ме изгледа със своя хладен преценяващ поглед. Избягваше да си прави прибързани изводи за мен.

– Искам да намерите един човек – каза.

– Добре. Кой е той?

– Мъж на име Питърсън, Нико Питърсън.

– Приятел ли ви е?

– Беше ми любовник.

Ако очакваше да си глътна граматиката от изненада, остана разочарована.

– Беше? – попитах.

– Да. Изчезна доста тайнствено, без да се сбогува.

– Кога се случи това?

– Преди два месеца.

Защо беше чакала два месеца, преди да се обърне към мен? Реших да не я питам поне засега. Чувствах се странно под погледа на тези хладни очи иззад прозрачната мрежичка на воалетката. Сякаш ме наблюдаваха от тайно прозорче, наблюдаваха ме и ме преценяваха.

– Казахте, че е изчезнал... – подех.

– Имате предвид от вашия живот или изобщо?

– Изглежда, и двете.

Почаках още малко, обаче тя само се облегна още мъничко по-назад и отново се усмихна. Тази усмивка: жената сякаш я беше възпламенила отдавна и после я беше оставила да си тлее. Имаше прелестна горна устна – издадена като на бебе, мека и леко подпухнала, все едно скоро е целувала някого... ама не бебе. Явно долови смущението ми заради воалетката и я повдигна от лицето си с ръка. Без воала очите ѝ бяха още по-поразителни – искрящо тюленовочерни. Гърлото ми се стегна.

– Ами разкажете ми за него, за вашия господин Питърсън.

– Висок като вас. Красив, но някак слабоволев. Със смешни мустачки като на Дон Амичи. Добре облечен, поне преди, когато имах думата.

Извади от чантата си късо абаносово цигаре и вече пъхаше цигарата. Пръстите ѝ бяха сръчни – тънки, но силни.

– С какво се занимава? – попитах.

Тя ме погледна със стоманен блясък в очите.

– Имам предвид какво работи – поясних.

Тя се замисли и отвърна:

– Вижда се с хора.

Беше мой ред да се облегна на стола.

– Какво искате да кажете? – попитах.

– Каквото казвам. Буквално всеки пък, когато го виждах, той трябваше спешно да отива някъде.

„Трябва да се видя с този, трябва да се видя с онзи.“ – Беше умела имитаторка. Започвах да добивам представа за господин Питърсън. Не ми се струваше неин тип.

– Зает човек, значи.

– Боя се, че бизнесът му не беше особено успешен. Нямах забележими резултати или поне такива, които аз да забележа. Ако го питате, ще обясни, че е импресарио на звездите. Хората, с които се налагаше да се среща толкова спешно, обикновено бяха свързани с някоя филмова студия.

Тя интересно редуваше глаголните времена. Въпреки това останах с впечатлението, че за нея този мъж Питърсън, тази странна птица, до голяма степен е минало. Защо искаше да го намеря?

– Във филмовата индустрия ли работи? – попитах.

– Не бих казала „във“. По-скоро се увърташе около нея опипом. Постигнал е известен успех с Манди Роджърс.

– Името трябва ли да ми е познато?

– Старлетка... наивница, така казваше Нико. Представете си Джийн Харлоу, но без таланта.

– Джийн Харлоу е талантлива, така ли?

Тя се усмихна.

– Нико беше убеден, че всяко грозно патенце е лебед.

Извадих лулата си и я напълних. Направи ми впечатление, че в сместа, която използвах, имаше малко „Кавендиш“, но само като си представих неохотната усмивка и презрителното потрепване на ъгълчетата на устните ѝ, реших да не споделям това щастливо съвпадение с нея.

– Отдавна ли познавате този ваш господин Питърсън? – попитах.

– От неотдавна.

– Колко е това „неотдавна“?

Тя сви рамене, тоест само дясното ѝ рамо се поповдигна.

– От година? – Прозвуча като въпрос.

– Да видим... Започнахме през лятото. Може би през август.

– Къде? Имам предвид къде се запознахте.

– В клуб „Кахуила“, знаете ли го? Намира се в Палисейдс. Игрища за поло, плувни басейни, тъпши от умни и лъскави хора. Място, където ченге като вас няма да мине през електронните порти. – Това, последното, тя не го каза, но аз въпреки това го чух.

– Съпругът ви знае ли за него? За вас и за Питърсън?

– Не мога да ви кажа.

– Не можете или не искате?

– Не мога. – Тя сведе поглед към кремавите ръкавици, нагънати в скута ѝ. – С господин Кавендиш имаме... как да го нарека? Уговорка.

– Каква уговорка?

– Не се преструвайте, господин Марлоу. Сигурна съм, че прекрасно знаете каква уговорка имам предвид. Съпругът ми харесва понита за поло и сервитьорки на коктейли, не непременно в тази поредност.

– А вие?

– аз харесвам много неща. Предимно музика. Господин Кавендиш реагира на музиката по два начина в зависимост от настроението и трезвеността си: тя или го отвращава, или го разсмява. А смехът му не е никак мелодичен.

Станах от бюрото, застанах с лулата си до прозореца и зарях поглед. В офис отсреща секретарка с карирана блуза и слушалки на диктофон тракаше, приведена над пишещата си машина. Няколко пъти се бяхме разминавали на улицата. Хубаво личице, стеснителна усмивка, от момичетата, които живеят с майка си и готвят месно руло за неделния обяд. Това е град на самотници.

– Кога за последен път видяхте господин Питърсън? – попитах, все още наблюдавайки госпожица Пишеща машина.

Зад мен цареше мълчание, затова се обърнах. Явно госпожа Кавендиш не беше склонна да разговаря с ничий гръб.

– Не ми обръщайте внимание – казах, – обичам да стоя до прозореца и да размишлявам как е устроен светът.

Върнах се на бюрото и седнах. Оставих лулата си в пепелника, склчих ръце и облегнах брадичка върху кокалчетата, за да ѝ демонстрирам колко внимателен слушател съм способен да бъда. Тя реши да приеме това сериозно доказателство за моята пълна и неотклонна съсредоточеност.

– Вече ви казах кога го видях за последен път – преди около месец.

– Къде се случи това?

– В „Кахуила“, по една случайност. В неделя следобед. Съпругът ми беше зает с особено напрегната чукка. Това е...

– Част от играта на поло. Да, знам.

Тя се приведе напред и тръсна няколко пращинки пепел от цигарата си до моята лула в пепелника. Над бюрото долетя полъх от парфюма ѝ. Ухаеше на „Шанел № 5“, но на мен всички парфюми ми ухаят на „Шанел № 5“ или поне тогава беше така.

– Господин Питърсън даде ли някакви признаци, че се кани „да духне“? – попитах.

– „Да духне“ ли? Странна дума.

– Не е толкова драматична, колкото „изчезне“, както се изразихте вие.

Тя се усмихна и кимна кратко в знак на съгласие.

– Беше си както обикновено – отговори.

– Може би малко по-разсеян, дори напрегнат, макар че сигурно така ми се струва в ретроспекция. – Допаднаше ми начинът, по който се изразява тя, навяваше ми мисли за обрасли с бръшлян зидове на престижни колежи и на клаузи, свързани с попечителски фондове и изписани с калиграфски почерк върху пергамент. – Определено не даваше явни признаци, че се готви да... – отново се усмихна тя – ...офейка.

Замислих се и се постарях тя да забележи.

– Кажете ми – подех, – кога разбрахте, че го няма? Искам да кажа, кога решихте, че той е... – сега беше мой ред да се усмихна – ...изчезнал?

– Няколко пъти му звънях по телефона, но не вдигна. После се отбих у тях. Доставките на мляко не бяха отменени и вестниците се бяха натрупали на верандата му. Не му беше присъщо да зарязва нещата така. В някои отношения беше много внимателен.

– Обадихте ли се в полицията?

Тя се ококори.

– В полицията ли? – попита и ми се стори, че ще се засмее. – Това изобщо не би помогнало. Нико странеше от полицията и надали ще ми е благодарен, ако ги замеся.

– Как така „странеше“? – учуди се. – Криеше ли нещо?

– А няма това не важи за всички нас, господин Марлоу? – И отново се ококори под прелестните си клепачи.

– Зависи.

– От какво?

– От много неща. Въртяхме се във все по-широк кръг и доникъде не стигахме.

– Нека ви попитам следното, госпожо Кавендиш: какво се е случило с господин Питърсън според вас?

Отново сви рамене почти незабележимо.

– Не знам какво да мисля. Затова се обръщам към вас.

Кимнах – умно, надявам се, – после взех лулата си и се позанимах с нея: натъпках чашката, такива работи. Лулата е много удобен реквизит, когато искаш да си придадеш умен и замислен вид.

– Може ли да ви попитам защо чакахте толкова дълго, преди да ми се обадите?

– Дълго ли е? Все се надявах да получа вест от него, някой ден телефонът да звънне и той да ми се обади от Мексико или отнякъде другаде.